

ЮРИЙ МЕДВЕДЕВ ЩАФЕТА

Превод от руски: Цвета Пеева, 1962

chitanka.info

Пиша това набързо, на разположение имам само половин час и не зная с какво да започна.

Преди повече от два месеца ние излетяхме от Плутон, връщайки се у дома, на Марс. Две години ние седяхме под стъкления похлупак на станцията, защитени от негостоприемния, мрачен свят — от този, който беше и под нас, и наоколо, и над главите ни. Домъчня ни, сега можем да го кажем направо — за широките и влажни, чезнещи в сивосинкавия дим марсиански долини, за тропическите гори на Венера, за моретата и езерата на Земята.

Ние излетяхме точно по разписанието и седмицата измина като час — та ние се връщаме при хората, близки и приятели, и самотата оставаше зад нас, изтласквана от пулсиращите насреща ни слънчеви лъчи.

Излетяхме точно по разписанието и ето вече два месеца как ние забравихме за него, за долините на Марс, за моретата на Земята.

Имам малко време, но пиша за всичко това, за да осъзная размерите на случилото се. За това, което срещнахме на осмия ден от полета, е нужен реален фон, иначе всичко ще се замъгли, както лекият сутрешен сън след пробуждане.

Отначало ние помислихме, че това е отклонила се от пътя товарна ракета, една от тези, които и досега пренасят вода от Венера при нас, на Марс. Стометрова грамада пресече ъгловия екран, без да отговаря на повикванията ни. Ние завихме, намалявайки разстоянието. Странен, обвит в зеленикаво сияние цилиндър. С нищо не напомнящ обикновените планетолети.

Нужен ни беше най-малко час, за да разберем и повярваме: бяхме срещнали чужди. Нужен ни беше още един час, за да подозрем нередното: гостите от космическото пространство не ни обръщаха никакво внимание и летяха по същия курс; от краищата към центъра на нашата Галактика. Скоростта беше сравнително малка и нашите двигатели поддържаха без труд безопасното разстояние, определено от автомата. Но къде ще ни отведе това „небесно създание“, обкръжено със зеленикаво сияние? И от какъв свят е долетяло то при нас?

Вече десет минути пиша, а не съм стигнал до главното. Та не е главното това — как ние най-после проникнахме в чуждия звездолет, едва не погубвайки хората в зеленикавото защитно поле. И не това, че

люковете се оказаха отворени. Даже и не това, че ние намерихме мъртви, заледени, неизвестно откога странстващи „хора“.

От самото начало разбрахме, че извънредните мерки за защита на мъртвия кораб с мъртвия екипаж не са случайни. Пред прага на гибелта командата на цилиндъра явно се е стараела да го запази невредим, даже люковете са били отворени, за да навлезе консервиращият студ.

Мъртвият екипаж беше облечен в скафандри, „хората“ седяха в централното помещение и се държаха за ръце, тясно притиснали се един до друг. Те бяха двадесет човека, аз пиша „човека“ и ръката ми не трепва, закономерно ли е това или не, но те приличаха на нас, както си приличат плодовете на едно дърво.

Ние намерихме десетки металически пластинки с надписи, изрязани с микрорезец, намерихме карти на непознати звездни острови, намерихме чертежи на неизвестни механизми, но най-главното — ние намерихме Кълбото.

Видяхме го веднага, но дълго не можехме да разберем какво е това. То лежеше на пода, в средата на главното помещение, и мъртвите го гледаха. Впрочем, може би те се гледаха един друг — нали Кълбото се намираще между тях.

Какво имаше в него, узнахме на тридесетия ден, когато аналитичните машини започнаха да превеждат записите от металическите пластинки. Там беше щафетата на живота — на живота, който безсмисленият гняв на природните сили не е в състояние да прекрати. В своето прощално послание братята от космическото пространство предаваха в наши ръце тази щафета и молеха да ѝ помогнем да достигне тя до целта. Почти преди три хиляди земни години техният кораб попаднал в беда и тогава, преди да се простят с живота, космонавтите изпратили в бъдещето своите потомци, влагайки в дебелите стени на магнитното металическо кълбо клетки, носещи наследственост.

„Ние загиваме — бяха написали космонавтите с вечни букви върху метала. — Знаем, че за нас няма спасение. Така се случи. Но нека не загине нашият род, нашият разум, нека потомците ни пренесат щафетата по-нататък и се върнат в Родината, за да разкажат за Великия свят. Помогнете им, братя, да пренесат щафетата. Ние ви молим — постъпете точно така, както е посочено в записките, прекъснете покоя

на дремещите кълнове, съживете ги, отгледайте ги и им помогнете да овладеят знанията — вашите и нашите. Нека никога не угасне искрата на живота, нищо и никъде да не я загаси. Поздравяваме ви.“

И ето сега остава минута и половина до започване на опита. След минута и половина аз трябва да застана пред командния пулт в съседното помещение, в средата на което лежи Кълбото.

Ето вече трети ден как ние забравихме що е сън и почивка. Стрелките на незнайните апарати все още са безжизнени, а ние все чакаме — ето те ще трепнат, ще оживеят и ще възвестят на света, че щафетата е поета.

Свършвам, нямам повече време, викат ме.

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 2 от 1962 г.
под псевдонима Ю. Кузнецов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.